

des de la foscor on jo em trobava semblava d'or, els amorosia carinyosament. De tant en tant la veu del que dirigia la maniobra ressonava potentament per aquelles concavitats amb un to entre encoratjador i temerós, que fins em feia venir esgarifances.

Deu metres... quinze metres... vint metres... vinticinc metres... L'estrident crit de la meua *sirena* ressonà com veu de l'altre món, i la corda es parà instantàniament i el meu propi pes féu gronxolar-me d'una manera tan dolça, tan pausada, que no semblava sinó que em trobés en un bressol mogut per la mare carinyosa. I tenia 50 metres de negror al meu dessota!...

En aquell punt l'avenc s'estrenyia i es presentava negre com una gola de llop. Per tant, calia encendre llum i baixar amb totes les precaucions. Imprimint a mon cos un moviment de balanceig, com si em trobés en un trapezi, vaig aconseguir arrapar-me en un relleix de la roca, i des d'allí, més descansat, vaig esperar que em baixessin la motxilla i la llanterna.

Es impossible descriure el grandios espectacle que es gosava des d'aquell relleix on m'havia aturat i que no tenia més que un pam d'amplada: si mirava al meu dessota, no veia més que foscor impenetrable; si girava els ulls al meu entorn, se m'oferia la decoració més feréstega que hom pugui imaginar—roques entre negres i verdoses sortien per tots costats, amenaçant rodolar cap al fons a la més petita empenta,—però si alçava el cap, l'espectacle era sublim: dos troços de cel, la blavor del qual ressaltava gràcies al negre marc format per les dues boques de l'avenc, retallats pels arbres del cim, on batia el sol de ple a ple, formaven tot el quadre, senzill en apariència, però d'una formosura i grandiositat impossible de descriure.

A la poca estona baixà la motxilla i al seu darrera la llanterna. I tornà a ressonar la *sirena*, donant el crit d'*alerta!* i jo vaig tornar a gronxolejar; un altre crit i la corda s'anà afluixant, afluixant, i jo vaig entrar en les tenebres de que semblava s'averkonyia l'esmortuïda llum de la llanterna que duia a la mà dreta. Per espai de cinc minuts vaig anar baixant en un silenci de mort; unes vegades passava fregant unes estalactites que degotaven per tots costats, i altres em trobava completament isolat en mig de la foscor. La decoració canviava a cada instant; semblava talment que aquelles ombres fantàstiques em sortien al pas com per impedir-me que seguís avant, i algunes papallonetes, deixondint-se, sortien del seu amagatall i volaven entorn del meu fanal, i baixaven també cap al fons per fer-me companyia. Pobretes!

Als 60 metres aproximadament, les parets de l'avenc desaparegueren com per encant, ço que m'indicà que em trobava al centre d'una grandiosa caverna. El llum cremava molt bé; per tant, no hi havia perill. Sols havia